

Mythologia, Venise, 1567 - VI, 00 : Quod aequo animo ferendum est siquid à Deo impetrare non possumus

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VI

[Mythologia, Francfort, 1581 - VI : Quo aequo animo ferendum est siquid à Deo impetrare non possumus](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 01 : Que nous ne devons point murmurer contre Dieu, si nous luy demandons quelque chose qu'il ne nous veuille accorder](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 00 : Nous devons prendre patience, & ne murmurer point contre Dieu, si nous luy demandons quelque chose qu'il ne nous veuille accorder](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Venise, 1567 - VI, 00 : Quod aequo animo ferendum est siquid à Deo impetrare non possumus, 1567

Consulté le 08/08/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/872>

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) , Res/4
Ant. 50

Formatin-4

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination 167r°-167v°

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 28/11/2024

Feronia Dea habita neque quibus parentibus orta sit, neque ubi, aut à quibus educata, cognoscere omnino potui; quam tamen Deam nemo-
rias praefectam fuisse conitar, ut testatur Vig. lib. 6.
et virtidi gaudens Feronia luce.

Celeberrimum fuit huiusc Deæ fanum in urbe Soracte, ut ait Strabo libro
5. ubi eximia religione colebatur. Ibidem rem miram contingere solitam
narrant, ut qui eius Deæ numine afflarentur nudis pedibus super prunas &
profundum cinerem fauillis permitti ambularent illas ad quod spectacu-
lum magna multitudo quotannis adueniebat. Verum nihil aliud Feroniam,
quam diuinam vim arboribus diuinitus insitam, quæ illas & seruaret, & pul-
lulare faceret, ego esse crediderim, qua & vigent & florent, & fructus ad ma-
turitatem perducunt. Nam cum videtur antiqui nihil sine diuina prouidē-
tia posse consistere, neque tamen diuinæ mentis cognitionem haberent, vi-
res inde profectas in naturalibus corporibus infiras pro Dūs coluerunt. Ho-
rum simplicitatem & inscitiam fallere omnium sane fuit facillimum: quare
malorum dæmonum multæ ortæ sunt fallacie, quæ illos implicarunt: quippe
cum inscitæ & imprudentiæ semper calamitates & errores sint comites.

16

20

30

NATALIS COMITIS MYTHOLOGIAE,

LIBER SEXTVS.

Quod aquo animo ferendum est siquid à Deo impetrare non possumus.

Vix multis difficultatibus vita mortalium vndeque sit
circumueuta, nullaque ex parte miseris carere soleat,
Christianissime Rex optimum factu duxerunt antiqui,
ut cum suavitate orationis, rerumq; propositarum mi-
rabilitate ad prudentiam, & ad tranquillitatem animo-
rum homines allicerentur. Nam quibus rationibus ali-
quis sibi vñquam persuaserit inutile esse, vel etiam per-
nitiosum, quod à Dūs immortalibus per vota cū summa
animi contentione sapius experuerit, nisi prius considererit alios etiam ho-
mines res ubi, suisue carissimis calamitosas aliquando à Dūs ipsis vix tan-
dem impetratæ? Quo enim animo fuisse Theseus putandus est, cum cognos-
cisset filii e. uelissimè lanati innocentiam? aut quæ Deorum ira tantum
obesse Semele potuisse, quantum Iouis facilitas, cum ad illam rogatus, quo
habitu ad immortalem Innonem solebat, cum fulmine accessisset? Quæ rur-
sus malevolentissimorum vis hominum, vel quæ improborum iniuria tam-

40

cru-

Mythologiæ

erudeliter Phaethontem oppresisset, quam paterna indulgentia, & nimis facile ab ipso patre exaudita filii preces? Quod si Dii non tam faciles aliquando hominibus precantibus fuissent, multe calamitates, multa pericula, multe cedes fuissent a virorum bonorum capitibus depulit. Ut igitur a quo animo ferremus quid a Dii impetrare non possumus, multa excoigitata, &, ut susuiter a vulgo imbiberen, fabulis inuoluta fuerunt. Neque enim cum quid frustra precamur, continuo in desperationem est cadendum; quod insulsi plerique homines fecerunt, qui cum votorum suorum non fuissent facti compotes, vel Deos nullos esse dixerunt, vel res humanas non curare, 10 vel omnia inexplicabili & certa fatorum serie trahi; resque diuinæ suæ in scitæ, non ingenii sui imbecillitatem, diuinæ naturæ subiecerunt. Ut igitur a quo animo nostras preces irritas fuisse aliquando perferamus, Deorumque immortalium consilium in bonam partem acciperemus, & ea quæ dicta sunt de Phaethonte, & alia complura his similia, finxerunt antiqui: quæ imperitorum multitudini aniles nugæ, & res ridiculae videntur: at si quis rectè consideret viuieram fabularum naturam, illas ad humanam vitam in melius vertendas excoigitatas fuisse sentier. At nunc de Phaethonte quæ mortis prorita sunt ab antiquis perquiramus.

20

De Phaethonte,

Cap. I.

Phaethon Clymenes Nymphæ & Solis filius fuisset dicitur; qui cum Epapho Ioui filio non cederet, seque Solis filium esse gloriaretur, hunc fallo gloriati inquit a paphus, ut ait Ouid.lib. i. Metam.

30

Nunc Epaphus magni genitus de semine tandem
Creditur esse Iouis: perq; urbes iunctæ parenti
Tempia tenet. fuit huic animis æqualis & annis
Sole fatuus Phaethon: quem quondam magna loquentem,
Nec sibi cedentem, Phœboq; parente superbum
Non tulit Inachides: matriq; ait omnia demens,
Credis: & es tumidus genitoris imagine falsi.
Erubuit Phaethon, iramq; pudore repressit,
Et tulit ad Clymenen Epaphi coniuncta matrem.

40

Que scripta sunt etiam a Zeze chil. 4. hist. 137. At Paulanias in Atticis Cephalii satu natum esse ex Aurora Phaethontem scribit, quod etiam testatur Heodus ita in Theogonia;

τελεωδεις τεσσαρες χαλκευτοι,
Αιθιοπις βασιλειη, της ομοιουσιαν απεκτει.
απτέρηται φαλαρη φυγεισαν φαλαρην ειν
Ισημερον φαλαρη δειος οερησαντος αλληρα.

Memnona Tithono peperitq; Aurora nigrantium
Aethiopum Regem. Tithono huc Emathionem.
Edidit huc rursus Cephalo coniuncta decorum,
Et fortè Phaethonta parem Dii macte supernis.
Fabulati sunt igitur Phaethontem Epaphi contumeliis inflammatum, ut nobilitatem sui generis viuieris hominibus patre faceret, ad Solem patrem suum contendisse, & precibus tandem impetrasset, ut is pollicaretur iurando, quidquid Phaethon poposcisset, se concessurum: Ium vero Phaethon rogauit ut currum